

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja II. évf. XI. szám 2019. november

Kiáltás az élőkért!

Iskolaidőben kevés lehetőségem adódik a ki-
mozdulásra. Egy-egy nemzeti ünnep, vagy tanítási
szünet nyitja meg a sorompót előttem, hogy fölkeres-
sem paptestvéreimet. Ezek a kiruccanások alkalmat
adnak arra, hogy lelket cseréljünk: vigasztaljuk, erő-
sítsük egymást.

Legutóbb „délvidéken” jártam. A jóízű beszél-
getés után esti sétára indultam
négy lábú társammal. Alkonyo-
dott éppen. A sorvadozó telepü-
lés főutcáján a békés csendet két
kerékpár kattogása törte meg.
Gazdáik sebesen tekertek a falu
„központja” felé. Amikor köze-
lebb értek, és megláttam az
igyekvőket, megtorpantam. Jól
látok? Nem, nem lehet igaz, így
megváltozott volna a korábban
pufók legényke? – töprenkedtem
magamban. Gyanút fogtak a fiatalok is, mert mellém
érve hirtelen fékezni kezdtek...

-Dicsértessék, atya!

-Csak nem te vagy az, Bálint? Alig ismertelek
meg. Mennyire megváltoztál! Három-
négy éve is lehet, hogy utoljára találkoztunk.
A hangod, termeted... Mi van veled?

-Középiskolás vagyok már. Kéttannyelvű
gimibe járok.

-És az eredmények?

-Jók a jegyeim. Négyes körüliek. Kollégista
vagyok, s ilyenkor szombaton össze-
jövünk a többiekkel.

Nem volt kétségem felőle, hogy a presszó felé
suhannak. Úgy éreztem, itt az alkalom, muszáj rákér-
dezni a kényes témára: - Bálint, atyát mikor látogat-
tad meg utoljára? Az egykori főminisztráns, a táborok,
kalandozások elmaradhatatlan résztvevőjének arcáról
lefagyott a mosoly.

-Tudja, igencsak rosszul esett, hogy a lelki-
atyám, akit apámként szerettem, még a
ballagásomra sem jött el.

-De Bálint! Tisztáztad vele ezt? És ha súlyos
ok miatt maradt távol? Azért csak kopogj
be hozzá minél hamarabb. Jólesne neki!
Most pedig eredjetelek, mert meghúltok eb-
ben a csípős, párás Dráva-parti
hidegben.

Hogy sor került-e azóta a láto-
gatásra, vagy még távolabb
sodródnak egymástól, nem
tudom. Mi, papok kénytelen-
kelletlen hozzászoktunk már a
kapcsolatok törekenységéhez,
csalódások, kudarcok, félreis-
merések szegélyezik utunkat.
Nem lamentálni szeretnék,
ezek valahol megerősítenek,

tisztogatnak is bennünket. Rádöbentenek bennünket
az Írás igazára, érvényességére: Jó annak, aki az Úrba,
Istenébe veti reményét! (146. zsoltár)

A leírtaknak ettől függetlenül azonban valami
más hozadéka is van, mégpedig valamennyiünk szá-
mára. Egy-két nap múlva virágdíszbe öltöztetjük te-
metőinket. Főhajtással tisztelgünk az „előre mentek”
előtt és imát rebegünk lelkeikért. Így van ez rendjén,
ez az emberi nem „imperativusza”. Ebbéli igyekeze-
tünkben azonban azokról se feledkezzünk meg, akik
még körülöttünk élnek, akikhez rég ment levél vagy
SMS, a személyes találkozásról nem is beszélve. Aki-
ket még szerethetünk.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Az apám azonban nem volt ilyen vérszomjas, és csak legyintett. Sok a gyerek, és közel a temető. Ámbár elmehetett volna az erdőig is...

Fekete István:

Meglepetés

Egy barátom egyszer kiment Indiába, s az első ember, akivel Bombayben összetalálkozott, magyar volt, sőt adósa...Az adós annyira örült a meglepetésnek, hogy még szólni sem tudott, és még tartozását kifizetni is elfelejtette. Ha pedig ilyen kellemetlen találkozás háromszázötvenmillió ember között előfordul, mennyivel könnyebben megesik a szomszéd kisvárosban, annak is egy kis házában, amelynek kapuján Bodó Dénes iparkodik be és Borsos Lajos ki.

- Szervusz, Lajos - vidámkodik Dénes. - Hát te mit keresel itt?

- Csak úgy bejöttem - mondta Lajos, és zúzmarás szemöldökén látszik, hogy Dénest a pokolba kívánja, annak is a legmélyebb fenekére -, beküldtek ezzel a kis fával, de nem lakik itt az illető.

- Ehen - mondja Dénes, és nézi Lajos hóna alatt a kis karácsonyfát, mert karácsony felé járt már az idő. - Persze, persze - bólogat Dénes -, de majd megkeresed... - És keményen bemegy a házba, mert ha valaki karácsonyfát lop, ugye, legalább ne nézzen úgy az emberre, mint a vasvilla. Még ő! Ámbár nem olyan nagy dolog ez a kis karácsonyfa, hiszen más is úgy lopja, ámbár nem eladásra, mert van, aki lop, és van, aki lopós...

Eddig rendben is lenne a dolog hiszen mindenki tudja, hogy Borsosék a legszegényebb emberek a faluban, de az már nincs rendjén, hogy akkor tűnt el kistestvéreim egyik fenyőfája a temetőből.

A dupla sír négy sarkán négy szép kis fenyő őrizte az ártatlanok álmát, azazhogy most már csak három...

- Borsos Lajos volt - jelentette a sírásó -, Bodó Dénes megismerte. Karácsonykor házalt vele Dombóváron. Agyon kőne az ilyen embert lúni!

Lajos ettől kezdve nem köszönt az apámnak, mert hátha nem fogadja a köszönését, és ez sértette volna Lajos önérzetét.

Jó, jó, megy is ez egy darabig, hiszen nem muszáj az embereknek találkozni, de van egy nap, amikor kimegy a falu a temetőbe virággal és fényvel, ami elmúlik, és békével, szeretettel, ami nem múlik el. Nincs már ezen a napon fájdalom, csak enyhe távoli szomorúság úszik a táj felett, mint maga az ősz bánatos, ködös álomra készülő ragyogása. A sírok könnyes, nyers földjét jó szagú fűmaggal ültette be a nyár, és a fejfák keménysége is hozzábarnult az avarhoz, amely úgy susog a járókelők lába alatt, mint régi, keményített szoknyák, melyeket elmúlt

asszonyok suhogtattak valamikor az élet lakodalmán.

Egyszóval abban az évben is eljött a mindenszentek napja, amikor mi, gyerekek már reggel óta zsbongtunk a temetőben, mint búcsúkor a bábos sátrak között, csak talán kisebb hangon, de hasonló élvezettel. Azaz - itt álljunk meg egy szóra - zsbongtak mások, nem én, miután apám reggel azt

mondta, hogy a temetőbe pedig délután együtt megyünk.

Ennek előzménye az a tavalyi négy doboz karácsonyfagyertya volt, amelyet szüleim tudta nélkül vásároltam, s amelyekkel szüleim távozása után feleséges kivilágítást rendeztem kistestvéreim sírján. A dolog persze kiderült - mert minden kiderül ezen a világon -, s most itt a bűnhődés, ami szintén nem marad el az ilyen görbe utak után.

Az ilyen szülőkkel egybekötött kirándulást pedig nem szerettem. A felügyelet jármát éreztem a nyakamon, s a "jófiú" minden szomorú kelléke lebegett felettem. Nem rúghattam meg a kerítést, hogy a kutyákat támadásra ingereljem, nem vehettem elő a csúzlít az orrom előtt tollászkodó verebek láttán, nem kapaszkodhattam fel idegen kocsi saroglyájába, csak ballaghattam bánatosan.

folytatás →

A vak is láthatta, hogy a temetőbe megyünk, ahol Borsos Lajos jóvoltából már csak három fenyőnk van...Most jobban éreztem a sérelmet, ami kistestvéreimen esett, és el is határoztam, hogy Borsosék ablakát pedig be fogom csúzlizni.

Ez az elhatározás kicsit megkönnyítette a rabság érzését, és a temetőben már vidáman lépkedtem, amit nem is vettem rossz néven sem a halottak, sem az élők. Az élők ugyanis nem tudták gondolataimat, a halottak pedig tudták, hogy a nemes bosszúból úgysem lesz semmi. Ők valószínűleg mosolyogtak - ezt a szívemben éreztem -, és suttoztak valamit a fenyők nyelvén, mire felkaptam a fejem, és gondolataim habozva megálltak.

A sír négy sarkán négy fenyő állt. Négy érintetlen, egyforma fenyő.

Apámra néztem, aki anyámra nézett, és mivel az ő szemük könnyben úszott, hát elhomályosult egyszerre az én szemem is. A jóság és a csoda élő négy fája lett egyszerre ez a négy kis fenyő.

S ki gondolhatott arra, hogy karácsonykor, estefelé, amikor falun már gyertyát kapni semmiképpen nem lehetett, anyám ijedten kap a fejéhez.

- Gyertyát meg elfelejtettem venni...

Hideg, keserű csend lett akkor, mintha semmi jó szándék nem lenne igaz, és Borsos Lajossal is tartana még a harag, és csak három fenyő lenne ott kint a temetőben.

- Nekem van még egy dobozzal - mondtam, és mondtam volna, ha agyonvernek is, de nem történt semmi...És később, amikor a kis gyertyák fellobbantak, arra gondoltam, hogy a jóság és áldozatkészség maga a béke és maga a világosság.

Anyám magához ölelt, s a temetőbe szánt kis gyertyák lángja bólogatott, hogy: igen, igen...

/Forrás: F.I., Tarka rét/

Urunk, Jézus:
köszönjük,
hogy magadhoz hívsz minket.
Köszönjük,
hogy felviszel bennünket is
a hegyre,
hogy megláthassuk,
ki vagy:
hogy valóban Te vagy
a világ Világossága.
Felmenni a hegyre
mindig erőfeszítést kíván.
Segíts,
hogy bátran menjünk
a fölfelé vezető úton.
Segíts,
hogy el tudjuk viselni
az út fáradságait.
Add, hogy fölérvé
felragyogjon számunkra is
a Te Istenséged tiszta világossága.
Adj bátorságot,
hogy tanúságot tehessünk:
nincs üdvösség senki másban,
egyedül Tebenned és Teáltalad,
aki mindannyiunk számára vagy
az út, az igazság és az élet.

Korzenszky Richárd OSB

A Tízparancsolatról

Úgy vélem, hogy a Tízparancsolat közismert, hiszen sokan és sokszor emlegetik úgy, mintha tényleg az volna. Tudjuk tehát, hogy így kezdődik: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ránéztében elég egyszerű mondat – összetettsége ellenére. Ám ha kifaggatnánk az önmagát kereszténynek, zsidónak, istenhívőnek, vallásosnak stb. tartó embertársainkat – önmagunkat se mellőzve! – különös eredmények jönnének elő. Kiderülne, hogy a gyors válasz átgondolatlan. Nyíltabban: félreérthető. Őszintén szólva téves, túlzó, egyenesen kimondva: hamis. Talán több olyan embertársunk akad, aki lelkiismeretesen elgondolkodna már az első szón és saját életvitelén, majd a fejéhez kapna: ó, Uram!

Kit tartok én uramnak? Sőt: Uramnak! Nem főnökömmek, igazgatóm, hanem még annál is milliószor többnek? Kinek engedelmességek tetteimmel, vágyaimmal, gondolataimmal? Nem muszájból, hanem örömmel. Szívvel és lélekkel? Imádattal! Mert amit kér tőlem az én Uram, az csakis jó lehet, nem, igaz, legkivált pedig üdvös. Ha engedelmességek neki, akkor földig hajlok előtte, ám mégis föl-emelkedem Hozzá...

Gazdaságkorban szemlátomást a pénz uralkodik. Hatalmáról nem sokat tudunk: elföldi a fölperzselt szabadság hamuja. Annyi biztos, hogy mai állapotában megfoghatatlan. Egykor arany volt meg ezüst, manapság versenyző a tőzsde nevű rablóbarlangban. Amikor éppen látni enged magából valamit, akkor számjegy a banki iratokon. Hol ennyi, hol annyi. Állítólag leginkább szivattyú, ami kiszürcsöli a javak javát, a maradékot pedig kiköpi.

Kutatóinak egy része azt állítja, hogy a pénz „a bankrendszer fizetési ígérete”, ám ennek az ígéretnek a beváltását élő ember még sosem látta. Ráadásul hol betartatik, hol nem. Hogy mikor igen és mikor nem, az titok, ún. banktitok, aminek kifecsegőjét örökre számúzik a pénzvilágból oda, ahol a pénz soha ki nem kel.

A pénz legfőbb törekvése az, hogy elnyelje a Teremtést, az Igazságot, világot, s a maga fordított teremtésmágiájával eleméssze a Törvényt, a Tízparancsolatot, végül lenyomta Ádám elárult ivadékainak torkán az új világrend alapszabályát: „Szép a rút és rút a szép.”

Czakó Gábor

AZ OLTÁR FOGLYA

Ha jó a néma éjszaka, s rádszakad a szenvedés zápora,
repülj el akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya... mindig ébren vár!

Ha tűnnek perceid, s jön az áldozat, mit Jézus érted újra
bemutat,
repülj el akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya áldozatra vár!

Ha lelked éhes, táplálékra vár... , ha vágytól égve, szomjtól
üzve jár,

vedd szárnyad akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya asztalához vár!

Ha öröm érne a nap folyamán, víg kedv jelenne meg szemed
sugarán
ó siess akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya elhagyatva vár!

Ha árnyak üznek, nyugtot nem találsz, ha elleniddel küzdeni
szembeszállsz,
menekülj akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya védelmet kínál!

S ha győztél... , s nyugalmat keress, hol harcodd után békén
megpihenj,
Menj akkor fáradt kismadár
Az Oltár Foglya Szent Szívébe zár!

Ha élted napján nehéz a kereszt, s lelked epedve nyugal-
lyet keres,
repülj el akkor lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya új erőt kínál!

Ha szíved lángol, gyullad mint a tűz, te is érzed, mint a tiszta
Szűz
borulj keblére, ártatlan madár,
Az Oltár Foglya Jegyesére vár!

Ha betér hozzád a vígasz Angyala, ha leszállott rád a béke
nyugalma,
repülj el Hozzá lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya társalgóra vár!

Ha édes, vágyó érzés száll reád, ha látni vágyod már az Ég
Urát,
repülj el akkor Hozzá lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya Önmagába zár!

Ha eljön majd a boldog napod, mikor a földet itt hagyod,
repülj el akkor Hozzá lelkem, kismadár
Az Oltár Foglya a Mennyországba vár!

Galgóczy Erzsébet

Családi kuckó

Almás pite

Rácz Kornélia

– Jajj, Nagy! Én olyan magányos vagyok! – nézett rá nagy, barna szemével és egy tizenkét éves lány összes komolyságával, fájdalmával.

Nagyi letette az almát, amit reszelt, gyorsan megmos-ta a kezét, és kis unokája mellé telepedett a régi, kopott, hajdanában zöldnek nevezett kanapéra. Az almás pite várhat. És az is, hogy kimondja azokat a mondatokat, amik elsőként születtek benne:

„De hát itt vagyok és vannak barátaid, no, és a szüle-id...” Nem szólt, csak rámosolygott. Fájós háta mögé párnát tett, próbált kényelmesen elhelyezkedni, remélve, hogy hosszan fognak beszélgetni.

– Magányos? Kicsi Kincsem. Az nagyon nehéz lehet.
– Igen, engem senki nem ért. Tudod, én más vagyok, mint a többiek. És ez így olyan nehéz. Olyan akarok lenni, mint ők! Mint Lili. Ő olyan szép is, és kedves. És, persze, okos. Mindig tudja, hogy mikor mit kell mondani. Barátságos. Még a fiúkkal is tudja, hogy hogy kell beszélni.

– És te? Te milyen vagy?

– Én? Hát én... Apa mindig azt mondja, hogy olyan vagyok, mint te.

Ez a válasz meglepte. Nem erre számított.

Hátradőlt. Fáradt, öreg kezébe vette a kislány kezét. Megsimogatta.

„Tudod, sokáig én is azt hittem, hogy magányos vagyok. És más, mint a többiek. Talán valamennyire az is voltam. Furcsa, különleges, nehéz természet, abnormális, ilyesmiket hallottam magamról. És el is hittem. Elolvastam sok könyvet, kutattam, hogy ki vagyok, miért vagyok ilyen. Bezárkóztam. Sajnáltam magam. Csak azokat a helyzeteket láttam, amik azt bizonyították, hogy más vagyok. Egy idő múlva már nem is akartam olyan lenni, mint a többiek. Egyre jobban kirekesztettem magam a világból. Megteremttem a saját kis világom. Egy ideig jól éreztem ott magam. Biztonság volt. De szeretet nem sok. Egy ideig el tudtam hitetni magammal, hogy jól van ez így, de egy idő után hiányozni kezdett az Élet. Ekkor következett a legnehezebb időszak az életemben. Küzdelmes, fájdalmas napok, hetek. Nagyon-nagyon nehezen találtam meg magam ebben a zűrzavarban. És azt, hogy ki akarok lenni, hogyan akarok élni. Hogyan akarok kapcsolódni. És kihez. Abban biztos voltam, hogy Jézushoz igen. Ő volt az, Aki mutatta, hogy ki vagyok. Biztosan, sziklaszilárdan, még akkor is, amikor már én magam sem tudtam, a visszajelzések tengerében pedig már fuldo-

Máig emlékszem arra a tavaszi reggelre, amikor a hullámok hátán, a nagy viharban megérkezett hozzám csendesen, halkan az az érzés, hogy ebben a világban akarok élni. Ebben a félelmetes, érthetetlen, csúnya világban. És szeretni akarok. A lelkemből.”

Hetvenöt év alatt keserű és édes morzsákból összegyúrt már egy kis cipónyi bölcses-séget. De így mindezt nem mondta ki. Hanem csak még közelebb húzta magához a kicsi lányt. Megsimogatta fényes, fekete haját. Belenézett nagy, gesztenyebarna szeméibe:

koltam.
Tudod, az emberek tükröt tartanak. És mi ezekből a tükörképekből próbáljuk összerakni magunkat. De ezekben a tükrökben összekeveredik az, aki tartja, és te magad. Nem mindegy, hogy fényben áll a tükörrel valaki, vagy árnyékban. Nem mindegy, hogy szemben veled, vagy melletted. És nem mindegy, hogy csak hirtelen odadugja az orrod elé azt a tükröt, vagy hosszan nézheted. Az is lehet, hogy törött az a tükör valami miatt. Fontosak ezek a képek magunkról. Néha el kell vonulni velük, megnézegetni őket. De nem szabad, hogy csak ez számítson, hogy csak erre tekint-sünk.

Sokszor vágytam két gépre. Egy időgépre, amivel akár az Édenkertig visszamehetek, és végignézhetek a napjainkig ezen a világon. Tudom, hogy felfoghatatlan lenne az a rengeteg változás. A testünk, a természet, a technika, a növények, az állatok, az agyunk... Ezért kellene egy másik gép. Amivel az ember lelkét látnám. Egyre biztosabb vagyok benne, hogy ha ebbe a gépbe belenéznek, akkor azt látnám, hogy a lelkünk az egyetlen dolog, ami az Édenkert óta nem változott. A lelkünk az édenkerti állapotokra teremtetett. Arra, hogy alkonyatkor Istennel sétálgassunk. Ott lenne otthon. Te meg én talán ezért illeszkedünk nehezebben a világhoz. Mindenki megvan a hiánya, a vágy. Mindenki hordozza ennek a sebé, senki nem tud ehhez a rengeteg változáshoz az ő édenkerti lelkével illeszkedni. És mindenki próbál. Mégis. Hisz nem tehetünk mást. Nekem és neked talán nehezebb. Fájdalmasabb. Tovább tart.

– Holnap délután hívjuk át Lilit. Hadd nézzem meg magamnak azt a lányt! Most pedig, gyere, süssük meg ebből a megbarnult almából a világ legfinomabb pitéjét mi, ketten.

Már mosolygott. Mire ő nehézkesen, lassan felállt, a lány már a konyhából kiáltotta:

– Tegyük bele sok fahéjat! Apa és nagypapa is úgy szereti. És holnap hívjuk át Ágit is! Jaj, Nagy! Úgy szerettek!

Nem telt bele sok idő és fahéj illata töltötte meg a lakást és még valami más is. Valami édes, lágy, menyeyi illat.

MEGBOCSÁ- TOTT, MAJD MEGÖLELTE FIVÉRE GYILKOSÁT

A Bibliában többször is olvassuk, hogy bocsásunk meg ellenségünknek. Viszont, amikor az életben hasonló szituációba keveredünk, nem mindig olyan egyszerű. Brandt Jean mégis megváltó tanúságot tett Isten szeretetéről fivére gyilkosának a tárgyalásán. Az amerikai férfi elmondta, hogy megbocsátott neki és a legjobbakat kívánja számára, majd megölelte a rendőrnőt.

Megható pillanatoknak lehetnek szemtanúi Amber Guyger bírósági tárgyalásán a jelenlévők. A dallasi rendőrnő tévedésből saját otthona helyett egy szomszéd lakásba lépett be, ahol szolgálati fegyverével lelőtte az idegennek hitt Botham Jeant. Guygert az esküdtszék tíz év börtönre ítélte, azonban az ítélethirdetés után megváltó pillanatoknak lehetnek tanúi a megjelentek. Az afroamerikai férfi fivére, Brandt remegő hanggal kérdezte meg beszéde végén a bírótól, hogy megölelheti-e testvérét meggyilkoló nőt.

„Nem tudom, hogy lehetséges-e, de megölelhetem őt? Kérem!” – mondta Brandt.

Ezt követően a férfi odalépett Guygerhez, akit megölelt és azt mondta neki, hogy nem akarta azt, hogy börtönbe kerüljön és már megbocsátott neki.

Brandt az eseményt megelőzően beszélt érzéseiről is a tárgyalóteremben.

„Nem akarom sokadszorra is azt mondani, hogy mennyi mindent elvettél tőlünk. Úgy gondolom, ezt tudod jól. Ha valóban megbántad, akkor én a magam nevében beszélve, megbocsátok neked.

És tudom, hogy ha Istenhez méssz és megkérzed őt, akkor ő is megbocsát neked.

Ugyanúgy szeretlek, mint bárki más. Nem fogom azt mondani, hogy halj meg, mint a testvérem. Személy szerint én a legjobbat akarom neked” – mondta a meggyilkolt férfi fivére.

„Úgy gondolom, hogy Botham is azt szeretné, ha felajánlanád az életed Krisztusnak. Még egyszer mondom, hogy szeretlek és semmi rosszat nem kívánok neked.”

Forrás: [CNN](#)

Színházban jártunk...

„Nem a tettekért üldöztettek ti engem, hanem a szívem gondolataiért.”

/Morus Szent Tamás/

Október 6-án VIII. Henrik idejébe suhantunk vissza, Angliába. A király által meghirdetett vallásváltás kérdését jártuk körül. Ennek oka az volt, hogy az uralkodó új feleséget szemelt ki magának, a válás azonban az egyházi kánont teljességgel figyelmen kívül hagyta. Morus Tamás, a király tanácsadója evangéliumi meggyőződését és hitét követte, s ez által sorsot is választott magának.

Egy ember az örökkévalóság című előadást néztük meg egy vasárnap este a Nemzeti Színházban, Budapesten. Lóránt atya szervezte ezt a

programot, amelyre teli busszal utaztunk. Már a buszon történelmi körképet kaptunk Bera Bogi összeállításában, sőt néhány gondolatot az előadásról, és az íróról is.

A Nemzeti Színház impozáns épülete csodálatba ejtett, a Gobbi Hilda színpad természete díszlete is elkápráztatott. A fények játéka fokozta a színpadi játék hatását.

A következetesség, elhivatottság, elementáris erővel jelent meg Morus Tamás által. A politikai ármány közepette elhangzó fohász, útmutató lehet a mai ember számára. Nem köt alkut, támasza a hite, feláldozza életét az elveiért és rábízta magát Istenre.

Személy szerint igen meghatott az előadás és igen aktuálisnak érzem mindannyiunk számára. Kemény lecke, hogy a „a legádázabb ellenségem is a leghívebb barátomként kezeljem”.

Igazán szívből jövő kinyilatkozásokat hallottunk, amikben nincs semmi pózolás. A Teremtőbe vetett hit tud csak alku nélküli döntést hozni.

Köszönjük az élményt és „jó lenne” megértetni az emberekkel, hogy érdemes imádkozni.

S.M.

Dr. Fekete Ágnes

SZÍNEK IMAÖSVÉNYE

Az elmúlt hétvégén Tiszaalpáron voltunk a bencés nővéreknél. Lelki mélyülés volt. Bárki jöhetett, aki meglátta hirdetésünket. Volt olyan is közöttünk, akinek még egészen újszerű élmény volt az, hogy hosszas csend van. De többek számára mindennapos tapasztalat a bensőséges, csendes ima.

Először azt kértük a résztvevőktől, hogy bizonyos fogalmakhoz társítsanak színeket. Milyen színű például a fáradtság, vagy éppen a csend? Mindenkinék meglódult a fantáziája olyanira, hogy haikuk születtek, versek, festmények, és kiderült azáltal, hogy a színekkel kezdtünk el imádkozni, sokkal mélyebb rétegeit éltük meg hitünknek, mintha csak a szövegek józanságára hagyatkozunk.

A délutáni imaösvény azután még lelkesítőbb volt. A nővérek kertje amúgyis ezer színben pompázott, így adott volt, hogy egy-egy virág, vagy akár az aranyhalak mellé elhelyezzünk egy-egy papírlapot és színes esernyőt kérdésekkel, elmélkedni valóval. Ezek az állomások adták az ima keretét, mindenütt egy-egy bibliai szakaszt olvastunk, amelyben színek vannak. A végén mindenki egy-egy „színes” imával érkezett meg a kis kápolnába. Ott várt minket az "oltár" őszi pompával körbeölelve.

Azt éreztem, hogy szinte bebillenek a csendbe. Egyszerre ott találok magam egy világban, ahol társalkodunk a színekkel, és ezeken keresztül az Istennel. Meglátom a kiserkenő piros vért, és eszembe jutnak életem sebei, melyek nyomán hegek születtek. Ezekről vagyok ma az, aki. Egyedivé tesz minden elszíneződés. Egyik társunk ezt az imát fogalmazta meg:

Istenem, köszönöm a pirosat, amit gyermekeim örömtől kigyulladt arcán láttam. Köszönöm a pirkadat és az alkonyat pirosságát. A barátokkal körülült tábortűz fényét, a bor vörös csillogását egy meghitt beszélgetés során. Köszönöm a kedvesem mosolygó ajkait, a cseresznye édes pirosát és a kertben nyíló rózsák színét.

Hálás vagyok a sok kékért, amit kaptam. A felhőtlen, tiszta égboltért a kirándulások során, a

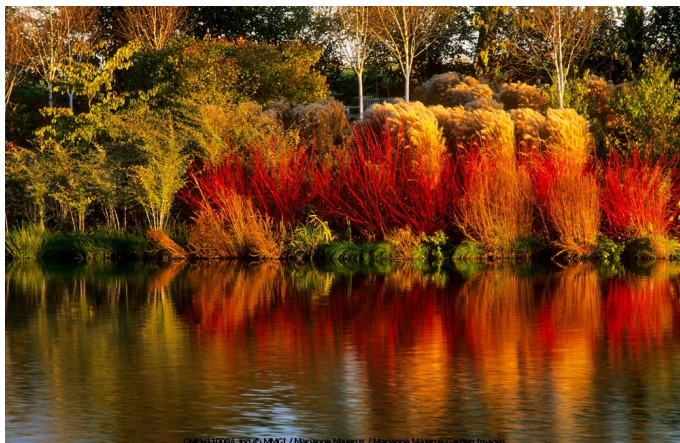
tenger végtelen csillogásáért, a vallomások során kicsorduló, mindent megtisztító könnyért. Köszönöm a távoli hegyeket és a kék terítővel megterített asztalokat.

Hálát adok Neked a karácsonyi fenyő zöldjéért, a lányom szeméért, a tavaszi mezőn sarjadó vetés színéért.

Köszönet a napsütésért, a búzamezők aranyló hullámszájért, a homokvárakért, a nők szőke hajáért. Hála az őszi délutánok színeiért és a hús fehérborért.

Hálás vagyok a templomok falának fehérségéért, az ünnepi ingekért, a gyertyák viaszáért, a lélek tisztaságáért.

Így is imádkozhatunk össze!

Romhányi József: A rák haladása

Egy nagyeszű foka rámondult a rákra:

– Ne haladjon hátra,
hisz nem jut előbbre soha,
kinek vissza van az oda.
Ám a ráknak, mi tagadás,
visszásnak tűnt ez a tanács.

Azt értette belőle,
szégyenszemre hátráljon meg előre.
De kevéssel előbb úgy gondolta aztán,
más kárát tanulná meg saját hasznán,
hogya maga mögött egy célt is kiszabva,
előregázolna hátra az iszapba.
Viszont azt is tudta a nyomorult pára,
az ilyesmi nem megy úgy holnapról mára,
és hogy ne hagyja a drága időt veszni,
elhatározta, már tegnap el is kezd.

Ki nekem Jézus? – karnagy tanúságtétel

Bárdos Lajos (1899. október 1. –1986. november 18.,) zeneszerző, karnagy, zenetudós, 1934-ben az Éneklő Ifjúság mozgalom megszervezője. Kodály Zoltán tanítványa. A Vigília Ki nekem Jézus? címmel feltett körkérdésére (1970/12) így válaszolt:

HOGY KICSODA? Gyermekkoromban nem több, mint az izgalommal várt karácsony. Gyertyafény, indián könyv, kisonnat. Nagydiák éveimben: kamaszos fölénnyel lefitymált „legenda”. Azután katonasor, háború, felnőtt élet, és lassanként bizonyossággá vált a számomra, hogy Ő csakugyan az, aminek magát mondotta: út, igazság, élet.

ÚT. Tudom, merre járjak, tudom, merre haladjak. Senki nem mondta, hogy a helyes út sima és kényelmes. Meredek és göröngyös az. De a sziklamászó is ezt keresi. És ahogy halad fölfelé, egyre szebb a kilátás, egyre fontosabb az érzés. És ha vissza-visszacúszik az ember az út nehezein, ki ad erőt az újra- meg újrakezdéshez? Ő.

IGAZSÁG. Nincsen szava, amelyik tévesnek bizonyult volna. Pedig ugyancsak cifra évtizedeket ért meg az én hetvenéves nemzedékem. De minden fordulatban, minden forgatagban bevált szavainak igaza. Soha semmi bajom nem lett abból – de másnak sem! –, hogy például megfogadtam legfőbb szavát: szeresd felebarátodat! De sokszor nem volt ez könnyű! Gáncsokat, vádaskodásokat nem visszabosszulni, hanem baráti kéznyújtással elfeledtetni... Ki adott ehhez erőt? Ő.

ÉLET. A szó határtalanságából most csak a teljességet idézem. Zöldfülű siheder koromban együtt fújtam a fűjökkel: micsoda abszurdum! Egyszer azt mondja: békét, máskor: kardot. De hát az élet pontosan ilyen. Telve ellentmondásokkal, szélsőségekkel. Igenis, óhajtjuk a békét, de ha kell, fegyvert ragadunk feldúlói ellen. És az a sok egyéb fekete-fehér, igen-nem? Bánkódjunk-e folyton vagy vigadjunk? Nem vagy-vagy, hanem is-is: nagypéntek is van és húsvét is. A férfi magánya vagy a házasság boldogsága? Nem vagy-vagy, hanem is-is: szerzetesnek lenni éppoly fennkölt élet-eszmény, mint ahogy a házasság szentség. (Amihez megint csak Ő ad erőt.) Van pap fiam és vannak családos gyermekeim is. Mindegyik boldog az ő életállapotában. És én sokszorosan boldog általuk. És Őáltala, aki út, igazság, élet. Vagyis az igaz életre vezető út.

ÉRDEKESSÉG: Az 1938-as Eucharisztikus Világkongresszus ünnepi miséjén a Kodály-tanítvány Bárdos Lajos vezényelte a hatalmas létszámú kórust, melyről az akkori pápát, XI. Piuszt képviselő Pacelli bíboros (a későbbi XII. Pius) meghatót elismeréssel beszélt.

Zenéből is sugárzó ideológia

A felső ház az „Áldás”, az alsó a „Békesség” nevet viselte Balatonmáriafürdón, mikor Bárdos Lajos (1899–1986) zeneszerző, karnagy, zenetudós ott töltötte a nyarakat. Az Áldás villára már visszakerült a felirat. Leszármazottjai ma is szíve-

sen töltik ott az idejüket. A Bárdos utcában beszélgettünk a mélyen vallásos zeneszerző egyik lányával, Bárdos Ágotával, s férjével, Brückner Hubával, aki *Egyenes úton* címmel könyvet írt a zenetudósról. A kötetben külön fejezet szól arról, hogyan állt ki vallási elvei mellett Bárdos Lajos akkor is, amikor ezért megbélyegezték.

Amint Ágota mesélte: Édesapám minden körülmények között megvallotta hitét. 1972-ben például megjelent a kórusok lapjában egy cikk, ahol Marosán György a vallást népbütítő intézménynek nevezte. Édesapám vette a tollát, levelet írt Marosánnak, melyben 21 pontban összefoglalta, hogy miért nem népbütítő a vallás. (Néhány pont alább olvasható.) Ugyanakkor lemondott a KÓTA-beli tagságáról, mondván, ha ilyen cikket jelentetnek meg, nem tud velük azonosulni... Nem lehetett őt elválasztani a katolikusságtól, hiszen minden tette, és művei jelentős hányada egyértelműen hitvallás... Sok éneknek van több szövegváltozata, mert számos kórusművet nem engedett a rendszer az eredeti „túl vallásos” verzióban előadni. Varga Károly segített neki továbbra is tartalmas, nem a kommunista rendszert dicsőítő, ám mégsem kifejezetten egyházi vonatkozású szövegeket írni. Például „Az Istené az áldás” úgy szerepelt, hogy „Vedd észre, hol a fény...” (dk)

Népbütítő-e a vallás, ha...?

– Vajon népbütítő-e, ha valahol ilyesmiket tanítanak: méltó a munkás a bérére, ne lopj, kovácsoljatok ekét a kardokból, aki nem dolgozik, ne is egyék, minden ember egyenrangú, stb. stb.?

– Népbütítés-e, ha a vallás az embert lelkiismeretében arra kötelezi, hogy munkájában, embertársai iránti jóakaróban, állama iránti hűségben mindig 100 %-ig álljon helyt?

– Vajon a mi hivatalos állami szerveink: a Rádió, a Tévé, az Országos Filharmónia stb. miért engednek szóhoz jutni vallásos műveket? Nem volna módjában Önnek ezeket letiltani?

– Tudja-e, hogy a felekezeti iskolák növendékei mind a diákok tanulmányi versenyein, mind az egyetemi felvételikén – bármely tantárgy, tudományág területén – igen szép százalékos aránnyal és jeles eredménnyel szoktak szerepelni?

– Tudja-e, hogy az írásában említett Bartók: Elmúlt időkből és Kodály: Fölszállott a páva c. művek egy egyházzenei folyóiratnak, a Magyar Kórusnak köszönheték megjelenésüket és elterjesztésüket?

– Vajon miért tartják a moszkvai, leningrádi képtárak a legelőkelőbb helyen és legnagyobb becsben a festők Madonna képeit és más vallásos tárgyú műalkotásait?

– Tud-e arról, hogy a világhírű tudós, Pavlov naponta járt istentiszteletra anélkül, hogy ettől elbutult volna? Hogy Jedlik Ányos, a dinamó feltalálója, Kopernikus, aki először hirdette, hogy nem a Nap forog a Föld körül, hanem fordítva, Rómer Flóris, a nagyhírű régész, Guido, akinek zenetudományunk és zeneoktatásunk alapjait köszönhetjük – mind papi személyek voltak? Hogy egyházi férfiú fedezte föl a villámhárítót, a turbina rendszereket, az ingaórát, a vetítógépet, a tengeralatti kábelt, a képtávírókat, a desztillációt, a sebészeti érzéstelenítést stb. stb.? Hogy egész mai iskolarendszerünket: elemi, középiskola, egyetem, plusz szemináriumi munka – egyháziaknak köszönhetjük?

Mindezekre a kérdésekre kérem szépen szíves választát, mert „népbütített” elmémrel magamtól nem tudok rájuk felelni.

G y e r m e k o l d a l

Hittanos kirándulás a Bakony fővárosába

A kirándulás egy szombati napra esett. Reggel 8:30-kor indult a buszunk Nemesvámosra.

Az út körülbelül 2 órás volt. Mikor megérkeztünk, elindultunk gyalog az első megállóhoz. Voltak ott játékok, amit a gyerekek korlátlanul használhattak. Buborékfoci, építő játékok, gumilovak, óriás darts, stb.

Amint kijátszottuk magunkat, jöhetett az igazi móka! 6 csapatot alkottunk. Egy csapat 6-7 fős volt egy felsős fiú csapatkapitánnyal. Ezután elindulhattunk a feladatokat megoldani. 7 állomás volt, minden állomás egy állatot képviselt a Bibliából. A csapatok közti versenyláz nagyon sokat adott az élményhez.

Ezt követően, mikor végeztünk, jöhetett az ebéd. A spagettit és a desszertet elfogyasztva, újult erővel indultunk a Veszprémi Allatkertbe.

Nagyon sok egzotikus állatot láttunk, köztük zsiráfot, flamingót, orrszarvút, elefántot, stb. Az allatkerti séta után visszaindultunk a buszhoz, ami hazahozott minket.

Személy szerint én nagyon jól éreztem magam, és úgy gondolom a többiek is.

Reha Máté 8.b.
Lengyeltóti

BETŰSUDOKU

Töltsd ki az üres négyzeteket a megadott betűkkel úgy, hogy minden sorban és oszlopban, valamint a vastag vonalakkal határolt területeken belül valamennyi betű csak egyszer szerepeljen. Ha jól dolgoztál, a sötétített átlóban egy értelmes szó megjelenik.

	Á		L	I	
R		L		Y	Á
	L			K	I
	Y	K			L
Y	R		I		K
L		I		Á	

Örvendtem, mikor azt
mondták nekem....

	K	Z	
Ú	E	B	N
A	Ü	Á	A*
G	R	M	Á
	Z	Y	H

ZSOL-
TÁR
121,1

Széplaki György

Madárka

– Most jól érzem magam – állt fel ültéből –, ki szeretnék menni az utcára, itt teljesen eltespedek. A fekvésből elegem lett. Anyám mindig mondta: „Aki fekszik, megbetegszik.” Betegebb legyek? – Az ápolónő csendes, szelíd fiatalasszony nem válaszol, teszi a dolgát, igazgatja az ágyneműt, elpakol mindent az éjjeliszekrényről, de amikor az öregasszony nem akar lefeküdni, hanem ügyetlenkedve a ruháit kezdené magára venni, felteszi a kérdést:

– Komolyan gondolja, Róza néni? Gyengék még azok a lábak, a liftig sem jutna el. Talán segítséggel, egyelőre itt a házban tehetne egy sétát a körfolyosón. Egy-két bemelegítő kör, aztán meglátjuk, elindulhatunk-e meszszebbre. – Mondását biztató mosollyal kísérte, megfogta a kis öregasszony vállát, a ruhákat kivette a kezéből, szelíden az ágy felé tessékelte. Róza néni lecövekelte magát, nem volt hajlandó mozdulni, a száját makacsul összeszorította, az ápolónő kezét egy vállrántással háritotta el, végül kemény nézéssel egyetlen szót préselt ki:

– Nem!

– Mit nem, Róza néni? Nem akar lefeküdni? Pedig kellene. Pihenjen egy kicsit, és ha az ebéddel visszajövök, megpróbálhatjuk azt a bemelegítést a körfolyosón. – Amíg beszél, folyamatosan végzi a pakolást, az ágyneműt igazgatja, a néni hangját csak a háta mögül hallja. Most már dől belőle a szó:

– Elég volt a szobából. Úgy érzem itt magam, mint egy kalickába zárt madár. Mozoghatok egy lépést jobbra, egy lépést balra, de a szárnyamat hiába nyitnám ki, úgyszem repülhetek. – Kócos, ősz hajával, a sovány testén lötyögő hálóingben tényleg olyan volt, mint egy ázott, megtépázott madárka. De a szeme és a hangja nagyon is élt: – Magam megyek, kérem a ruhámat! Máris indulok! – Az egyik kezét felemelve adna nyomatékot a szavainak. Így adott utasítást, parancsot valamikor a tanítványainak, akkor aztán úgy kellett lenni mindennek. A tanító néni szigorú szeme egyszerre látott mindent, mindenkit, és jaj volt annak, aki rendetlenkedett. Pedig ő sohasem bántott egyetlen egy gyereket sem, még erősebb szavakat sem használt. Elég volt a felemelt kéz, a határozott hang, a nézés. Ilyenkor a másik keze sem pihent: valamilyen eszköz volt benne – a munka sohasem állt le –, vagy éppen egy rakoncátlanuló gyerek buksiját simította vele. A két kéz együtt dolgozott, figyelmeztetett, súlyt adott a parancsnak, folytatta a munkát, vagy mutatta mindezek mögött a megértő szeretetet. Az a másik kéz most is munkában volt: görcsösen szorította a járókeretet, tartotta az elgyengült, vézna kis testet.

A jelenet már harmadik napja szinte szóról szóra ugyanígy játszódik. Az ápolónő, Krisztina egy kis délelőtti ügyeletre, és az ebédeltetésre kapott megbízást a körzeti orvostól. Mióta a kórházból kikerült az idős asszony, szakápoló látja el. Van annyi tapasztalata, hogy lássa, gyenge még a néni, baj lehet abból, ha feleslegesen erőltetik a járást. Ránéz, vizsgálná, mennyi is az az erő. Különös, amit lát: szinte megnőtt a kis öregasszony, a szemében delejes fény lobog. Nocsak! „Ha ennyire akarja, ma mégis megpróbálhatjuk?”

Délutánonként a felügyeletet a családtagok oldják meg, jönnek sorban Róza néni gyerekei és az unokái. A feladat nem látszik nehéznek, emelgetni nem kell a mamát, fel tud kelni az ágyból, kis segítséggel fel is öltözködik. Amúgy meg, ha kellene, azt a picurka, sovány kis testet egy gyerek is megemelné. Krisztina most arra a félórára hagyná őt egyedül, amíg az ebédjét elhozza a közeli szociális gondozóból. Róza néni korábban naponként oda járt, a délelőtti folyamán egy kis beszélgetésre, az ételt ott fogyasztotta el, utána hazasétált. Az ebédet, így elvitelre, azóta is biztosítják neki. Jól jön ez a családnak,

másként nehezen tudnák ellátni. Korábban szombat-vasárnap a megbeszélte váltás szerint vendégül látták, de mióta a lakáshoz köti az állapota, a hét végén is hoznak neki ételt a magukéból, vagy itt főzik meg a kedvére valót. A lánya, Katalin, szívesebben főz, az idejéből kitelik, két év óta nyugdíjas. Tavaly megözvegyült. A munkahelyére néha behívják a hó végi hajrák idején egy kis délelőtti elfoglaltságra. Neki még nincs unokája, kései gyerek volt, az anyja harminc évesen szült először. A beosztást kinyomtatták, jó nagy betűkkel, ott van a konyha falán. Róza mama kedvtelve nézegeti, olyan az, mint egy iskolai órarend. A fia, Sándor, még aktív dolgozó, az ő családja inkább szállítja az ételt. Sándor két lánya egyetemista, az apjuk sokáig válogatott, későn nősült. Katalin fiai közül az egyik mérnök, a másik tanár. Róza mamát csak ő követte a pedagóguspályán, a lánya és fia messziről elkerülték, elégük volt az iskolából, hivatalnokok lettek. Mindössze hat hete van így a mama, korábban nem szorult különösebb segítségre, és hogy mi várható, hogyan lesz tovább, arról megoszlik a családtagok véleménye. Az orvosok várakozó álláspontra helyezkedtek: nem mondtak se jót, se nagyon rosszat. Persze mindenkit óvatosságra intett, mert összeesett, és az eszméletét is elvesztette. Mentő vitte el, a kórházban sokáig vizsgálták, két hét után hazaengedték, azóta mindig csak oda lyukadtak ki: „Ha valaki ilyen szép kort megér, az már önmagában ajándék. Az ő korában már bármi lehetséges.” Az utóbbi mondatot Róza néni meghallotta, félhangosan a korát is hozzátette: „Bizony, már a kilencvenkettedik”. Ő mégsem a legrosszabbra gondolt, hanem éppen a jóra. „Miért ne gyógyulhatna meg, miért ne nyerné vissza az erejét legalább annyira, hogy kisétálhasson a szabad levegőre.”

A körfolyosó fényben fürdik. Ilyenkor délben ez az oldal kapja a napot. Róza mama valósággal megszédül, a szemét is be kell csuknia, annyira vakítja az erős fény. Kezével görcsösen kapaszkodik a járókeretébe, hátulról Krisztina követi minden mozdulatát, meg ne billenjen, el ne essen. A járókeret gumitalpai halkán csusszannak, meg-megállnak, követik híven Róza mama lépéseit. Nem új neki az eszköz, korábban is használta már a láb-törése után. Tíz éve volt? Nem emlékszik pontosan. Akkor néhány hét után el lehetett tenni, hamarosan a botra sem volt szüksége. „Mennyire fiatal volt akkor! Milyen gyorsan gyógyult!”

– A fordulóig még elmegyek, a napon szeretnék maradni egy kicsit, utána ebédelhetünk. – Krisztina nem szól, csak megsimítja az öregasszony karját, így jelez:

„Rendben, itt vagyok, vigyázok.” Míg megállnak egy kis pihenőre, a szomszédasszony jön ki, kezében szatyor, talán vásárolni indult. Róza mamát látva meglepődik. Valaki azt mondta a házban, talán ki sem kel már az ágyból. Az ápolónőt látták délelőttönként, délután a családtagokat is, de egyikük-től sem érdeklődtek a mama felől. Mostanában úgy magukba fordultak az emberek, egy házban lakva hónapszám nem találkoznak, legfeljebb véletlenül, egy köszönéssel elintézik, a mások lakásába be nem kopognának, be nem mennének. Amúgy is, ki tudja? Alig van már régi lakó, az újak be sem mutatkoznak, a legtöbbjük albérlő, nem maradnak sokáig, de még pár napos szállóvendégek is akadnak. Majdnem minden emeleten van valami cég, hivatal, magán orvosi rendelő. Így aztán állandóan idegen arcokkal van tele a ház. „Miféle világ ez?”

– Jó napot kívánok! Kilovagolt, mami? Szép időt választott. – Köszönti mindkettőjüket a szomszédasszony, az ápolónőt is figyelmesen nézi, el akarja kapni a tekintetét, tőle szeretne érdeklődni, hogy van a beteg. A mama szuszogva áll meg, rámosolyog a szomszédra:

– Jó napot, Gizella! Rég láttam magát. Azt sem tudom, mióta, ki sem mozdulok a lakásból. Hogy van? Az ura?

A szomszédasszony szeme megkönnyesedik.

– Meghalt, most múlt két hete. Beteg sem volt igazán, csak olyan szótlan lett, nem volt kedve kimenni, aztán egy reggel ott találtam holtan, kihűlve. –

Csend ül közéjük. Krisztina szól előbb:

– Részvétem, kedves asszonyom. Ő legalább nem szenvedett.

Róza mama döbbenetben áll, a halállal még gondolatban sem szeret foglalkozni, pedig hosszú életében láthatott eleget. A magáéval pláne nem szokott. Nemrég egy öreg barátnőjének mondta: „Úgy belejöttem az életbe, egyre nehezebben hagynám abba, korábban jobban rá voltam készülve a halálra.” Aztán csak odamondja ő is:

Jaj, szegény! Olyan fiatal volt a... Hány éves is volt a...? – A szomszéd nevét nem mondja. Röstelli, de elfelejtette.

– Még nem töltötte be a hetvennyolcat, három hónap híja lett.

– Az én Sándorom sem érte meg a nyolcvanat, tizenöt éve magam vagyok – teszi hozzá a mama elmerengve.

– De maga, mami, ugye, megcélozta a százat? Mennyi még odáig? – Róza mama talán nem is hallja, úgy elgondolkozott, Krisztina válaszol:

– Idén a kilencvenkettedik. Nagyon stramm, csudára elindult ma, napok óta készült a kiruccanásra.

A szomszédasszony elbúcsúzik, Róza mama újra indul, már egyhuzamban a fordulóig akar menni. Észreveszi, ott virágok vannak, a szemben lakó már kiültette a tavaszi árvácskákat. Még eszébe jut, neki is ültetni kellene, tavaly még megtette, de ez a betegség!

– Gyönyörűek, négyféle szín! Úgy sorakoznak, mint az iskolapadban a gyerekek. Tavaszias, színes ruhások, aranyos kislányok.

Krisztina közvetlenül mellette áll, elnézi ezt a csupa ránc arcot, ragyog a fényben. Keze a virágokat simítja, de mintha nem is itt lenne, hanem valahol távol, ki tudja merre, messze a térben és az időben is.

– Bársonyos kis leányka arcok – egyenként körbe simítja őket –, szépek, okosak, öröm őket tanítani. – Még áll a virágláda előtt, egyik kezével a járókeretet szorítja, a másikat megemeli, és halk hangon megszólal: – Pszt, most figyeljete, drágáim! Nem kell csinálni semmit, csak legyetek egészen csendben, hallgassátok, amint ébred a természet téli álmából. Mozdulnak a rügyek, kinyílnak a kis virágok. És a nap már olyan jól melegít. Adjátok neki az arcotokat, hadd cirógassa, fogadjátok be a tavaszt! – És mintha példát akarna mutatni, becsukott szemmel fordul a nap irányába, egészen a fénybe emeli az arcát. Ritkás ősz haját szálanként világítja meg a nap, ráncjai kisimulnak. Egy pillanatra elengedi a járókeretet, mindkét kezét az ég felé emeli, egészen odaadja magát a tavaszi napnak.

– Istenem, de szép itt, de jó itt! Ugye, gyerekek? – A teste kicsit előre billen, a járókeret a korlát felé csúszik. Az ápolónő résen van, gyengéden átöleli a törékeny testet, nem engedi elesni.

– Jólesett a séta, Róza néni? Most már bemehetünk? Kapaszkodjon, pihenjen egy csöppet, azután indulhatunk ebédelni. – Az öregasszony engedelmesen, a kezét leengedve a járókeretre támaszkodik, szeme fátyolos, a lakása irányába néz, és csak sokára szól:

– Lassan menjünk, segítsen, drága, különben soha nem jutnék el az iskoláig. Be kell mennem ma is, egy kis betegség miatt nem hiányozhatok...

Dr. Fekete Ágnes

A KLÍMAVÉDELEM MINT PARAVALLÁS

A klímamozgalmat sokan vádolják azzal, hogy túlzottan moralizálónak, kvázi-vallásossá és irracionálissá vált. A Tageszeitung véleménycikke szerint ez a legjobb, ami történhet.

A vallásos gondolkodás lényege az, hogy egy-egy közösség közös hiedelmek alapján cselekszik. Az élet legfontosabb és legmélyebb kérdéseire keresi a választ, és ezek alapján akar cselekedni. A hitből eredő felismeréseket liturgiában, rítusokban éli meg minden vallás. Nagyon alkalmas arra, hogy meggyőző erőként működjön mindenféle politikai cél érdekében. Ha megjelenik valami távoli, és a jelen életünkön túli, azaz transzcendens erő, akkor az egyben azonnali és egyértelmű parancsokat ad életvezetésünkre nézve.

Egyre erősebben érzékelhető a sajtóban, hogy a klímavédők körében a nyelvezet vallásossá vált. Azok, akik azonnali és radikális lépéseket sürgetnek, lassan tökéletesen moralizálókká lesznek. Azok szerint viszont, akik támogatják ezeket a mozgalmakat, ez helyes, hiszen szerintük életvitelünk teljes átalakítására van szükség, amihez nélkülözhetetlen a vallásos kultusz. Bírálók szerint viszont ezzel többet ártanak az ügynek, mint amennyit használnak.

A klímavédelem körüli vita egyre harciasabb hangnemben folyik, és a frontvonalak is átalakulóban vannak. Ma már csak kevesen vitatják a felmelegedés tényét. A többség azt is elismeri, hogy a klímaváltozás elsősorban az emberi tevékenység következménye. A felmelegedés mértékéről és a velejáró következményekkel kapcsolatban azonban már nincsen konszenzus. A borúlátóbbak szerint a huszonegyedik órában vagyunk. Greta Thunberg, a tizenhat éves svéd aktivista lány az ENSZ székházában tartott klímacsúcson egyenesen odáig ment, hogy az ökoszisztéma az összeomlás szélén áll, és már most is emberek halnak meg a felmelegedés miatt. Ezért azonnali és drasztikus lépésekre van szükség. Morális bélyeget sütött a kislány az ENSZ vezetőire. Hasonlóan gondolják sokan, amikor önzőnek és erkölcstelennek bélyegzik az óvatosabbakat. A mérsékelték szerint viszont a radikális környezet-

védők eltúlozzák a problémákat, és szekuláris vallási kultuszt folytatnak.

A Tageszeitung vitába száll a mérsékeltékkel. Véleménye szerint a radikális változások követelése csöppet sem irracionális. Jól felfogott érdekünk miatt szükséges gyökeresen átalakítani konzumkapitalista életvitelünket, mert csakis így kerülhetjük el a súlyos ökológiai katasztrófát. A baloldali lap szerint a mérsékelték viselkednek irracionálisan: homokba dugják a fejüket, hogy ne kelljen szembenézniük a fenyegetéssel.

„A radikális változáshoz metafizikai narratíva szükséges” – javasolja a lap. Életvitelünk átalakítása nagy lemondással jár, ezért vallásos, moralizáló és apokaliptikus nyelv kell, hogy rávegyük az embereket a hűség korlátozására és az utazások csökkentésére. „Szünet nélküli moralizálásra van szükség, és a felmelegedés megállításának célja mindent felülír.” A Tageszeitung úgy véli, hogy a félelemkeltés már elégséges szinten van, ezért már csak „pozitív utópia és pozitív mítoszok” szükségesek, amelyek felvázolják a megváltás állapotát,

vagyis a felmelegedés legyőzése utáni Paradicsomot. A cikk végén a szerzők megjegyzik, hogy a zöld pozitív utópiában sem nehezebb hinni, mint a végtelen növekedés materialista mítoszában. Thomas Schmid, a Welt publicistája viszont úgy véli, hogy Greta Thunberg és a többi radikális környezetvédő inkább árt, mintsem használ a klíma-

védelem ügyének. „A svéd papnő a nyugati világ egészségét utasítja el.” Schmid persze szintén komoly kihívásnak tartja a felmelegedést. Az apokaliptikus szövegeknek azonban semmi értelmük sincsen. Kártékony üzenet az, ha a modern technikát elutasítva a természetközeli élet romantikáját hirdetik. Szerinte a környezetbarát technológia elterjedése segíthet megállítani a klímaváltozást, és elviselhetőbbé tenni a felmelegedést.

Azok a politikusok, akik Greta Thunberget tűzték pajzsukra, nagyon felelőtlenek. A valláspótlékként szolgáló klímavédelem csak erőszakkal lenne megvalósítható, demokratikus úton aligha. Azzal, hogy hitelt adnak Thunberg apokaliptikus és elitellenes vádaskodásának, éppen azoknak az intézményeknek tekintélyét rombolják, amelyek tesznek valamit a klímaváltozás ellen.

(Forrás: metazin.hu)

Bódás János

Szeressetek!

Szikla vagyok, zord és kemény,
virágtalan rom.

S a törpe hangya nép fölé
gőggel magasodom.

Jó egyedül. Mindegy nekem,
hó fed, vihar ver-e?
Nem kell szeretet tüze
csak megrepsztené!

Jéghegy vagyok, büszke fagyos,
lábam teher veri,
nem hagyom magam senkitől
megközelíteni.

Úgy jó, ha körülöttem
a tajték zúg, szél sívít,
ne szeressetek, mert a tűz,
tudom, megsemmisít.

De jaj! Mégis ember vagyok,
sokszor árva, beteg,
s a gőg, a fagy mögül szívem
sikolt: szeressetek!

Szeressetek! Mit ér a lét,
ha egyedül vagyok?
Ha társaim csak jéghideg
hold, csillagok s habok!

Repezd, porlaszd zord kérgemet,
szeretet, égi láng,
Hadd legyenek termő lág talaj,
s borítson lomb, virág.

Vagy olvassz meg! Csak hazudtam
a gőgöt, az erőt –
megadnám magam boldogan
a szeretet előtt.

A mosoly

Nyiladozó elméjű kisfiammal sétálunk az utcán. Gondolataimba merülve baktatok mellette, amikor megszólal.

– Papa, miért nem mosolyognak az emberek?

– Mosolyognak azok kisfiam. – felelem szórakozottan.

Nyilvánvalóan komolyan veszi a szavaimat, mert elcsendesedik egy időre. Nem adja azonban ilyen könnyen fel és rövid vizsgálgatás után ismét megalapítja:

– Nem, nem mosolyognak.

Ránézek, majd körbe. Komor arcú emberek baktatnak vagy rohannak a dolguk után, beszélgetnek távoli valakikkel mobiljaikon.

– De, mosolyognak – mondom végül.

– Nem látom.

– Nézd csak! – mutatok felfelé, és valóban, körülöttünk táblák, plakátok tömkelege, kedvesen mosolygó jólfésült ifjú politikuspalánták a választási plakátokon, széles mosolyú lezseren öltözött fiatalok egy ruhamárkától vidultak fel ennyire, pár vigyorgó tizenéves mobiltelefonokkal zsonglőrködik a hirdetőoszlopon.

– Látod? – meglepetten nézi, és töpreng. Látom, hogy magyarázattal tartozom; de hogy magyarázzam meg? Aztán támad egy ötletem.

– Tudod, azelőtt többet mosolyogtak az emberek egymásra, de egy idő óta a mosolyok felvándoroltak a plakátokra... Fontos, hogy a dolgok egyensúlyban legyenek. Ha a plakátokon ennyi a mosoly, nem lehet az utcán is sok belőle. Valahol ki kell egyensúlyozni a dolgokat.

Töri a fejét, példát keres.

– Mint egy mérleget? – kérdi végül.

– Igen, úgy. – felelem.

Kis arca az élet egy mélyértelmű kérdésére talált nagyszerű válasz felismerésének derűjével virul fel, én meg – mielőtt felvilágosítanám a valóságról – elgondolkodom.

Valóban több volt a mosoly azelőtt? Valóban kedvesebbek voltunk egymáshoz, vagy csak a múltat oly sokszor hazug módon kifényező szelektív emlékezet mutatja így? Tény, hogy a rendszerváltás szabadságot hozott. Utazást, lehetőségeket, felnőttébb életmódot mindenkinek. Többé nem vagyunk „állam bácsi” kis hülyegyerekei, akiket babatápszerrel kell tartani, mert keményebben nem bírnak el. Van aki élni tudott a lehetőségekkel, van akinek nem sikerült; sokan egyszerűen azért küzdenek, hogy megtartsák amijük van. Ám bármerre is mozdult el az életünk, fel kell, hogy ismerjük a nyilvánvalót – az emberi élet minőségét nem lehet megvásárolható dolgok meglétében, vagy hiányában lemérni. Igazi választ, mély megelégedettséget kizárólag valós szeretetkapcsolatok adnak. Első ezek közül az Istennel való kapcsolat, mert ha az alap nincs rendben, hogyan lehetne a többi?! Mikor Jézust megtaláltam biztos pontra leltem. S ha az megvan, már szerethetem a többieket, akár még magamat is.

Aztán már mosolyogni is tudok. Csak úgy, anélkül, hogy fizetnének érte a reklámfotósok. Rámosolygok, ő meg vissza. Kis keze belesimul az enyémbé és megyünk együtt tovább.

Forrás: Internet

A falóra üzenete

A falóra Dánielnek, az öreg cipésznek a műhelyében állt. Ez az óra volt talán a legértékesebb bútor darabja. A régimódi, nagy fadobozos óra ünnepélyes méltóságteljes hangon tiktakolt. Minden teljes óra előtt öt perccel rákezdte, amit hangosan és meggondoltan követtek a harangütések, ahogyan mérte az órákat. Egyszer Dániel késő éjszakáig ott ült a munkája mellett. Miközben lyukasztgatott, varrt és kopácsolt, apja halála jutott eszébe. Sok gondolat motoszkált benne a halálról és a halhatatlanságról. Sok emlék támadt fel hosszú szunnyadásuk után, és velük saját halálának gondolata is. Hová is fog majd kerülni, mi lesz vele? Az ódon falóra lassú, ünnepélyes tiktakolásával hirtelen átvette a kérdéseket, és megfontolt egyhangúsággal ismételte a rövid mondatot:

Örökre, de hová? - Örökre, de hová?

Szünet nélkül, megszakítás nélkül, ütötte a súlyos kérdést. Minden más zaj elnémult. A tiktakolás az éjszaka csendjében elviselhetetlenül felhangosodott. Már zavarta, ezért aztán hangosabban kezdett kopácsolni, de az óraütések még hangosabbak lettek, és a kérdés még sürgetőbben hangzott:

Örökre, de hová? - Örökre, de hová?

Hirtelen meghatódott, mert apja utolsó szava jutott eszébe: „Búcsúzom, Dániel, de nem „örökre” - Az ódon óra pedig lassan és ünnepélyesen újra folytatta ütéseit:

Örökre, de hová?” - Örökre, de hová?”

Dániel végül felállt, letette munkáját és megfogta az inga nyelvét. Végre csend lett. Dániel visszatért munkájához. A csend azonban még sürgetőbben beszélt hozzá, mint az óra lassú ütései:

„Dániel, bolond vagy, ráadásul gyáva is”

„Igen, az vagyok” - kiáltott hangosan és eldobta munkáját, mert szeme megtelt könnyel.

- Azzal nem tartom fel az időt, ha megállítom az órát. Újra megindítom, hiszen úgysem használ semmit! Most ott ült ölbetett kézzel és Istenre gondolt, arra, hogy mit kíván tőle, jósága és igazságosságára. Eszébe jutott, hogy életének milyen sok évet hagyta elfolyni anélkül, hogy bocsánatot keresett volna Jézus sebeibe, anélkül, hogy bizonyosságot szerzett volna, hová vezet az útja. Közben megöregedett és megöszült, és most ott áll Isten előtt, de nem mint szeretett, megbékélt gyermeke, hanem mint bűnös ember. Lelki szeme előtt

elvonult minden bűne, különösen az a nagy bűn, hogy megfedkezett Istenről. Mialatt így gondolkozott, újra és újra a lassú, ünnepélyes óraütéseket hallotta:

„Örökre, de hová”? - letérdelt és felkiáltott:
„Uram, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!”

Sokáig küszködött ott imádságban, látszólag hiába. Kétségbeesetten hagyta abba az imádkozást és arcát tenyerébe temette.

- „Örökre, de hová?” - hangzott újra és újra az órából a nagy csendben. Hová meneküljön, hogy ne üldözzék ezek a rettentő szavak? Újra letérdelt és újra könnyörögni kezdett:

„Uram, te nem veded meg az alázatos és összetört szívet. Nézz le rám, itt vagyok, félek és összetörtem. Könyörülj rajtam és ments meg!”

Világosság gyúlt szívében, Krisztusban, a megfeszített és feltámadott Megváltóban békességet talált. Tehetetlenül, megsemmisülten, de belekapaszkodott Krisztusba, aki a bűnösökért halt meg. Nála megtalálta azt, amit sok ezer megváltott keresztyén talált meg már előtte: bűnbocsánatot és békességet. A Szentlélek megmutatta neki, mi történt érte a kereszten,

és megajándékozta őt Isten kegyelmével. Dániel hálatalten térdelt le, s ekkor a sarokból megütötte fülét az óra üzenete: „Örökre, de hová”? - Most azonban szívéből örömmel tört fel a válasz:

„Hála neked, Uram! Örökre Hozzád! Mert aki bened hisz, annak örök élete van!”

V. Viebahn

**Ki voltam én? Mi voltam én?
Ki mondja meg nekem?
Valami kötél elszakadt:
Elment az életem.
Elszabadult és nyomtalan
Az úrben elbolyong,
Mint a nehéz köd-ég mögött
A néma napkorong.**

Sík Sándor

IMÁDSÁG A HIVATÁS FELISMERÉSÉÉRT

Előfordult már veled, hogy nem tudtad mi a következő lépcsőfok a hivatásodban? Amikor válaszút elé kerültél, de nehéz volt megtalálni, mi lehet a helyes döntés? Kérjük Isten kegyelmét, hogy mindig bölcsen tudjuk követni Őt!

Uram, bölcs gondviseléssel öröktől fogva minden embernek megszabtad feladatát. Ezt a feladatot keresnünk kell, s te segítesz nekünk, amikor akaratodat kinyilvánítod számunkra:

a kor lehetőségeiben és követelményeiben
a nép és az egyház szükségében
a jóakarató emberek tanácsában
képességeinkben, amelyeket tőled kaptunk,
valamint szívünk hajlamaiban.

Uram, kérlek téged, áraszd lelkembe világosságodat, hogy mindezekből fölismerjem az én feladatomat! Hogy úgy szolgáljak neked, ahogy te kívánod tőlem:

ha akarsz, a család közösségében,
ha akarsz, lemondva a családi élet melegéről,
ha úgy akarsz a lelkek vezetésével,
ha úgy akarsz, két kezem kemény munkájával.

Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Fogd a kezem, és vezess, légy számomra az Út, a Világosság! Uram, te tudsz mindent! Te előre látsz mindent. Vezess engem a helyes úton! Mutasd meg akaratodat! Adj erőt, bátorságot, hogy tántoríthatatlanul kövessem azt!

Lusta asszony túrósa

Összekeverünk 3 bögre lisztet
3 bögre cukrot
1 vaníliás cukrot
1 sütőport

Jól kivajazott tepsibe felét beleszórjuk. Rászórunk 75 dkg túrót/ téglalap alakúakat/ és meghintjük a másik adag lisztes keverékkel.

Fél liter tejet összevegyítünk 4 egész tojással, fahéjjal, citromhéjjal. Nyakon öntjük vele a keveréket és megsütjük.

Bármilyen furcsa, az egész rezgős, könnyű, finom sütemény lesz!

Vidáné Ildikó
Nagyatádról

APOLOGÉTA LETTEM...

A minap csengettek nálunk Jehova tanúi. Először nem is tudtam, hogy milyen felekezettől vannak, azt mondták, csak érdeklődnek. Elővettek egy bibliai idézetet, amivel próbálták megcáfolni az álláspontom, így vitatkozásba kezdtünk. Nem tudtak új érveket felhozni, mindig arra próbáltak válaszolni, amit ellenérvként felhoztam. Nem jártak sikerrel...

A tanultak fényében állítom, hogy nem olvassák, hiszik, értelmezik a Bibliát. Egy -általuk vélt a témához klappoló- idézettel állnak neki a beszélgetésnek, feltéve, ha nem küldtük el őket. Ezt direkt egy kis részletre hegyezik ki, hogy azokat, akik nem gyakorolják a vallásukat rendszeresen ebbe a „téves hitbe” csalogassák. De azok, akik járnak a templomba, tisztázni tudják az igazságot, amit akarva-akaratlan félreértelmeznek.

Hiszem, hogy ott, azokban a pillanatokban velem volt a Szentlélek, és Őáltala védtem meg az Egyház tanait. A Szentírás is ír erről. Isten mindig velünk van, és Őáltala a szavunknak ereje lesz.

Ettől függetlenül örömmel távoztak tőlem, és azt mondták: „Ilyen fiatalal, aki a hitvilággal ennyire tisztában van, még nem találkoztunk”. Tudták, hogy keresztény, katolikus, vallásgyakorló vagyok.

Akkor eszembe jutott Lóránt atya egyik prédikációja, amelyben az „Ige perzseléséről” volt szó. (Sokan azt is a pokol tüzeinek gondolták...) Most is eszembe jut néha. Remélem, vendégeimet is perzseli majd az Isten igéje...

Szantner Tamás
Gimnazista, Nagyatád

Szerencsés Károly

ŐRIZNI KINCSEINKET

EGYKORI GYERMEKI KINCSEINK HOGYAN MARADNAK VELÜNK A HIDEG RESZKETÉSBEN?

Mint egy földrengés után a ház sarkában a zongora húrjai összekuporodva, árvíz után egy láda, amelyen átszivárgott a víz, a sár, a mocskok, s mégis derűt áraszt a benne megbúvó régi levél. Tudom, hogy sokan vagyunk úgy, hogy megmaradt valamink, s persze eltűnt, elpusztult, elveszett, elúszott mennyi minden!

A békeidőről beszélek. Nem ostromokról, pusztító és zabraló hadseregek idejéről. A magunk könnyelműségéről, oda nem figyeléséről, görcsös előreugrásairól. Emlékszem, az egyetemi „nehéz időkben” én is felajánlottam ezt a gyűjteményt egy hivatalos bélyegkereskedőnek (kis boltja volt valahol a Ferenciek terénél), de olyan megszegyenítően keveset ajánlott, hogy sértődötten magamnál tartottam az albumokat. Sokat nézegettem a kis műremekeket. Tanultam tőlük, talán többet, mint egynémely iskolai órán, s persze megnyílt a világ is általuk.

Itt egy sorozat, amely izmos munkást ábrázol, kezében kalapács, csuklóján leszakított bilincs, mellette a lerombolt Lánchíd. A címletei érdekesek: tizenkét pengő, száz pengő, ezer pengő, háromezer pengő. Egy Kossuth-címeres bélyeg: friss szellőben a szebb jövőbe menetelő férfi (kezén megint ott az elszakított bilincs), a lány fáklját tart. A címlet: tizenötezer pengő. Nekem itt megállt az infláció. Tudtam-e akkor, tízévesen, hogy 1946-ban járunk, s mi is az infláció? Aligha, de valamit éreznem kellett. S lám azóta is irtózom a becsületes munkával, nehezen keresett pénzt tönkre tevő inflációtól. Börömön is tapasztaltam a nyolcvanas-kilencvenes években, s ma már azt is tudom, hogy ezen is keres valaki, nagyon sokat keres.

És mennyire örültem a három kis bélyegemnek, amelyen még Magyar Királyi Posta szerepelt, s Rákóczi, Hadik, Görgei portréi. A legnagyobb címlet is csak tizenkét fillér. Szöveget ütött a fejembe: Rákóczi fejedelem szobra ott áll a Kossuth téren, Hadik Andrásé, „aki megsarcolta Berlint”, a Várban, de hol van Görgei?

Mintha azt tanultuk volna róla, hogy áruló volt. Éreztem, hogy itt valami nem stimmel. Úgy ál-

talában az árulással. Mert, ki is az áruló? Azt tudtuk, hogy Kádár. De hogyan is cserélődnek fel a szerepek? És a korból, lám itt megbújjik egy román bélyeg: a párizsi békét dicsőíti. Legfelül az amerikai, utána a szovjet, brit, francia zászló. Hát igen, nekik volt mit ünnepelni. Hitler leglelkesebb szövetségesei voltak és egy ügyes mozdulattal – vesztésként – ünnepelhették a békét is. Övék maradt Erdély és Kelet-Magyarország. Hogy ez nincs rendben, azt már tudtam akkor is. Kolozsvár, Nagyvárad, a Székelyföld?

Aztán jött Rákosi (a magyar nép nagy vezetője hatvan éves), Sztálin (a magyar nép nagy barátja hetven éves), villany és kultúra a falunak, százötvenezettel több szarvasmarha a falunak, a párt biztosító a ragyogó jövőnek. Lenin-sorozatok. De volt bélyegem Kőrösi Csomáról, Apáczai Cseréről, Jedlikről, Semmelweisről, Irinyiről, Korányi-ról, Vámbéry Árminről, Puskás Tivadarról. Talán egy sor lehetett a könyvünkben róluk. Vagy csak nem nyitottam ki? Az 1972-es olimpiáról és Labdarúgó Európa-bajnokságról. Akkor lehettem a leglelkesebb gyűjtő, tizenkét évesen. Münchenben a XX. nyári játékok, Belgiumban a furcsa Európa Bajnokság, amit még Henri Delaunay-kupának is hívtak. Három meccsen gyűrtük le a románokat, majd a négy között kikaptunk a Szovjetuniótól és a bronzmeccsen a belgáktól.

Erre mondta akkor Hofi Géza: „Kelet-belgák, vagy mi?” Mert, hogy elterjedt, hogy „lefelejtünk” az oroszoknak. Hofi tehát – zseniálisan – cáfol. Ez volt a feladata. Ezt persze nem tudtam, csak önfeledten nevettem, mert azt hittem, értem a viccet. Pedig nem értettem semmit. De nevetni jó volt, s ezen együtt neveltünk apámmal. Vajon ő értette-e?

Szerettem a járművekről készült bélyegeket. A farmotoros Ikarus, a Pannónia motorok, a csuklós busz, ami állítólag magyar találmány. Csehszlovák bélyeg a 423-as gőzmozdonyról 1946-ból. Én csak a világhírű 424-est ismertem. S az a magyar ipar büszkesége volt, és Csehszlovákia sok 424-est követelt jóvátételként Magyarországtól 1945 után, annak ellenére, hogy a gyár romokban hevert. A szovjet bélyegeken atommeghajtású tengerjárók, repülő, űrhajók. A franciákon a gyönyörű Concorde repülő. Nagyon szerettem, csodáltam ezt a gépet, szerettem volna utazni rajta. Szép és gyors volt, az időeltolódás miatt előbb ért Amerikába, mint, hogy elindult. Tudom, hogy felrobbant egy Párizsban, de nem tudom, hova tűnt a Concorde? Ezt ma sem értem. Már soha nem ülhetek fel arra a gépre.

Folytatás a másik oldalon!

Pápua Új-Guinea lepkékkel lepett meg. Akkoriban egyáltalán nem hallottam Németh László híres mondatáról: Nem lehetne Új-Guinea a pápuáké? De ma már tudom mit jelent, s a pillangó is elvarázsol. A legtünékenyebb élőlények egyike. Bolívia építkezésekkel, Togo egy kecses antiloppal, Francia Szomália pálmafás tengerparttal, a görögök a korinthuszi csatornával ámítottak, amelynek építését Türr István, a világon valaha élt legkalandosabb életű magyar szerveztte. Szerettem volna azon a csatornán áthajózni, ez sem sikerült.

A kanadaiak hattyúi gyönyörűek, az egyiptomiak mecsetei titokzatosak, Iránt még a sah képviseli, Szíriát Asszad (a mostani apja), Uruguay-t egy focista. Franciaország legszebb bélyege a pireneusi egyezménynek állít emléket. Alighanem innen datálható Franciaország meghatározó európai státusa, miután a spanyol ambíciókat letörte. Mindez 1659-ben történt. A bélyegen szép Bourbon liliomok. A Napkirály uralkodásának időszaka ez. Nálunk még a török terpeszkedik. Nicaragua a női „baseball” amatőr versenyéről tudósít 1948-ból, s a bélyeg mutatja a pálya mértani alaprajzát is. Akkor sem tudtam mi a fene lehet ez, ma sem értem a baseballt. Az én hibám. Miért nem játszottam soha egy baseball meccset? Csak úgy. Alighanem most már ez is kimarad.

Itt a monacói nagyherceg palotája, de Roosevelt amerikai elnök arcképével. Nincs évszám. Srác koromban azt hittem ő lehet a nagyherceg. S hallottam valamit, hogy egy gyönyörű amerikai színésznőt vett feleségül. Így is volt, s abban a világháború után fellélegző Európában, ez fontos is volt. Grace Kelly szépsége. Filmjeit nem láttuk, de csodálatos, hogy a szépség marad meg mindebből, és minden sallang kihullik a semmibe.

Itt jön Ausztrália, Új-Zéland. Az ifjú királynővel, aki ma is a Brit Birodalom uralkodója. Remélem, nem kell megélnie Nagy-Britannia teljes szétesését. II. Erzsébetet 1952-ben koronázták meg. Akkor Sztálin, Rákosi, Mao, Truman, Franco, Peron, Adenauer volt hatalmon. Emlékszik még valaki? Vannak „ritkaságaim” is. Én így tekintek erre a berlini bélyegre. A pecsét rajta: Sowjetische Besatzungs Zone. Szovjet megszállási zóna! De itt a Nagynémet Birodalom sassal és pici cseh címerrel, a „protektorátus” idejéből. Még érdekesebb az Itáliába települt lengyel királpártiak bélyege: nemzeted hív, hogy véd meg a lengyel korona országát. (Lengyelország köztársaság 1918-as újjászületésétől.) Aztán itt van az első Szlovák Köztársaság. Hlinka, Tiso. A címerünkből kihalított hármashalmmal, kettős kereszttel. Itt mi ez? Négy filléres magyar királyi bélyeg felülbélyegezve: „Köztársaság”. És a felülbélyegzett román címet: „Bani.” Ez 1918-as lehet. És itt a pofaszakállas király, de a bélyegen csak annyi: „Kaiserliche Königliche.”

Gyermeki kincseim most egy kis időre boldogá tettek. Van a múltnak, történelemnek olyan

áldásos, rejtett, tudományért, elemzésért nem kiáltó kellemes zuga, ahová olyan jó bebújni néha, mint gyermekként a szekrénybe, ágyneműtartóba, titokzatos barlangba, padlásra, szénaboglyába. Én elbújtam... Gyönyörködtem kincseimben. Együtt még jobb, úgy az igazi. Társsal, aki a szerelmünk, barátunk, aztán gyermekünk, unokánk. Üzenem mindenkinek, hogy őrizze kincseit, minden körülmények közepette, ha már itt hagyna „csapot, papot”, akkor is. Hogy a nemzet nem valami kitalált, elvont fogalom, jelzi, hogy amit mi elfáradó, elbújni vágyó, egykor szárnyaló emberek megteremtettünk, álmodtunk, éreztünk – s megőriztünk –, az a nemzet igazi öröksége.

Pintér Béla blogjából:

Vannak időszakok amikor rám terhelődik. Máskor nem érdekel, mert nagy a pörgés és teljesíteni kell. Aztán évfordulókön, vagy amikor azt látom, hogy a gyerekeim nőnek mint a répa, újra csak magamba szállok és visszavonulok kicsit gondolatokat rendezni. Hova tegyem magamban ezt a valamit, amit időnek hívunk.

Keresztényként van egy kincsünk, amit üdvbizonyosságnak szokás nevezni. Meggyőződés arról, hogy örök életem van. Ez a hit, ez a bizonyosság tudja csak maradéktalanul feloldani az idő múlása okozta görcsöket.

Néha úgy gondolok az örök életemre, hogy az egy olyan „valami” ami földi életem végével veszi majd kezdetét. Amikor a gyengeséggel bajlódok, néha még el is bizonytalanodok, hogy akkor most mi lesz ha itt befejeztem a pályát... Megfelelek majd azon a napon amikor eldől minden? Vagy már eldől minden? Örök életem lesz? Vagy örök életem van?

Mindenki tudja, az örök az attól örök, hogy nincs vége. És eleje? Eleje az van neki, csókolom?

Nem. Az sincs neki. Az örök attól örök, hogy se eleje, se vége. Akkor tehát nem lesz, hanem VAN!

Aztamindenit!!! A VAN-nál semmi nem adhat nagyobb bizonyosságot!

Jól van! Erre a tökéletes megoldásra volt szükségem.

Köszönöm Jézus!

LITÁNIA KRISZTUS KIRÁLYHOZ

Uram, irgalmazz nekünk! Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, kegyelmezz nekünk! Krisztus, kegyelmezz nekünk!
Uram, irgalmazz nekünk! Uram, irgalmazz nekünk!
Krisztus, hallgass minket! Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket! Krisztus, hallgass meg minket!

Krisztus Király, Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, a láthatatlan Isten képmása - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, aki által a mennyei Atya mindent teremtett - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, akiért Isten a világot alkotta - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, a Boldogságos Szűz Mária Fia - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, igaz Isten és igaz Ember - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, akit pásztorok és bölcsek imádtak Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, legfőbb törvényhozónk - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, minden szentség forrása és mintája - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, utunk és életünk - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, akinek minden hatalom adatott az égből és a földön - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, örök Főpapunk - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, értelmünk ura - Jöjjön el a Te országod!
Krisztus Király, akaratunk fejedelme - Jöjjön el a Te országod!

Krisztus Király, a szüzek vőlegénye - Uralkodjál a lelkeken!
Krisztus Király, a fájdalom töviskoronás királya - Uralkodjál a lelkeken!
Krisztus Király, az alázatosság gúnybitorba öltöztetett királya - Uralkodjál a lelkeken!
Krisztus Király, aki Mária Magdolnában fölmagasztaltad a bűnbánó életet - Uralkodjál a lelkeken!
Krisztus Király, akinek országa nem e világból való - Uralkodjál a lelkeken!

Krisztus Király, szereteted királyi ajándéka, az Oltáriszentség által - Uralkodjál a lelkeken!
Krisztus Király, az Atya mindenhatóságának és a Szentlélek szeretetének remekműve - Uralkodjál a családokon!
Krisztus Király, aki a házasságot szentségi méltóságra emelted - Uralkodjál a családokon!
Krisztus Király, aki első csodádat a kánai menyegzőn művelted - Uralkodjál a családokon!
Krisztus Király, a gyermekek szeretetre méltó barátja - Uralkodjál a családokon!
Krisztus Király, aki názáreti rejtett életeddel példát adott a szülőknek és a gyermekeknek - Uralkodjál a családokon!

Krisztus Király, aki a munkát dolgos kezeddel megneemesítetted és megszentelted - Uralkodjál a családokon!

Krisztus Király, aki halottaiból föltámasztottad és családjának visszaadtad a naimi ifjút, Jairus leányát és barátodat, Lázárt - Uralkodjál a családokon!

Krisztus Király, aki megbocsátottál a házasságtörő asszonynak - Uralkodjál a családokon!

Krisztus Király, Mária és József iránt érzett szereteted által - Uralkodjál a családokon!

Krisztus Király, királyok Királya és uralkodók Uralkodója - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, a századok halhatatlan és láthatatlan Királya - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, a béke Fejedelme - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, örök dicsőség Királya - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, aki válladon hordod a királyság jelvényeit - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, akinek uralma nem ér véget - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, aki a kerubok fölött trónolsz - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, azzal a szeretettel, melyet hűséges népeid iránt mindenkor tanúsítasz - Uralkodjál a nemzeteken!

Krisztus Király, aki letaszítod trónjukról a zsarnokokat - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, aki a gonosz királyokat haragod napján összetöröd - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, aki keresztaláddal legyőzted a poklot - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, aki föltámasztással a halálon diadalt arattál - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, aki eljössz ítélni eleveneket és holtakat - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, hatalmad napján szentjeid fényességében - Uralkodjál ellenségeiden!

Krisztus Király, a keresztfán túlcserélődő szeretettel mondott könyörgésed által:

'Atyám, bocsáss meg nekik' - Uralkodjál ellenségeiden!
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit Kegyelmezz nekünk!

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit Hallgass meg minket!

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit Irgalmazz nekünk!

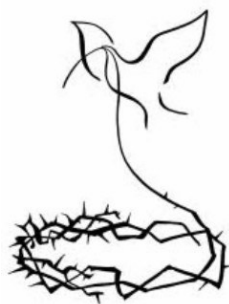
Krisztus, akit halálra ítélték, mint Názáreti Jézust, a zsidók Királyát - Jöjjön el a Te országod!

Könyörögjünk!

Isten, aki irántunk való szeretetből egyszülött Fiadat küldted megváltásunkra, add, hogy az egész emberiség ismerje el e földön a hit által annak királyi méltóságát, akinek az utolsó ítéleten fátyol nélkül ismerjük meg uralmát és hatalmát.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Amen.

Forrás: Internet

A 139. Zsoltár margójára

**Egyszer, nagyon-nagyon régen,
amikor az Isten egy pillantásra megálmodta a világot,**

**igen, pont abban a pillanatban Rád is gondolt.
És elmosolyodott.**

Örült neked.

Az Isten, már akkor hallotta

**az összes gyermekkori gügyögésedet;
látta az első bizonytalan lépéseidet a fűben,
és az első "a" betűt amit belerajzoltál az elemista
füzet csíkjába.**

**Isten tovább mosolygott,
és szívesen nézett téged.**

**Ő már akkor előre látta
a durcás sértődéseidet,
a toporzékolás kiabálásodat,
a barátaid melletti kiállásodat,
az első szerelmes pillantásodat...**

**Minden percedet előre látta, hallotta, érezte és
értette.**

És minden perced szépségéért előre lelkesedett.

Az Isten jól megfigyelt téged.

Megnézte a kezed, a vállad és a lábaidat.

**Megnézte hátad ívét, gerinced vonalát,
csigolyáid alakját és erejét.**

**Ebben az ősrégi teremő pillanatban,
őszinte szeretetből teremtett neked
egy pont a hátadhoz illő,
keresztet.**

Amilyet senki másnak nem adott.

Rád nézett az Isten,

és tetszettel neki a kereszteddal.

Örömmel látta,

hogymindaz amit alkotott jó.

**Búcsúzóul, amikor még egy röpke mosoly erejéig
visszapillantott rád,
megerősítette a lábadat, hogy könnyebben vidd a
keresztet.**

**Arra gondolt, hogy ha majd eljön az idő és világra
jössz,**

akkor szívesen segít majd Neked, ha kéred.

**Mert ezalatt a teremő pillanat alatt még jobban meg-
szeretett
a kereszteddal együtt.**

Jan Twardowski:

Siessünk

Siessünk szeretni az embereket
olyan gyorsan mennek el
cipő marad utánuk meg süket telefon
csak ami nem fontos az cammog, mint a tehén
ami igazán fontos, oly gyors hirtelen történik,
utána a csend normális, egészen kibírhatatlan,
mint a tisztaság, amely legegyszerűbben
a kétségbeeséstől születik
amikor valakire gondolunk nélküle maradván

Ne légy nyugodt, hogy van idő
mert a bizonyosság bizonytalan,
elveszi érzékenységünket, mint minden szerencse
úgy jár egyszerre a kettő, mint a pátoz és a humor
mint két szenvedély,
mely egynél mindig gyengébb,
oly hamar mennek el,
mint júliusban elhallgató sárgarigó
mint egy esetlen hang
vagy egy ügyetlen meghajlás
becsukják szemüket, hogy lássanak igazán
nagyobb kockázat egyébként megszületni,
mint meghalni
mindig túl keveset és túl későn szeretünk

Ne ír róla túl gyakran,
de ír egyszer s mindenkorra,
és olyan leszel, mint a delfin: szelíd, erős

Siessünk szeretni az embereket,
oly gyorsan mennek el,
és azok meg, akik nem mennek el,
nem mindig térnek vissza
hisz soha nem tudni a szerelemlről,
hogymind az első az utolsó,
vagy hogy az utolsó - első

(Sajgó Szabolcs fordítása)

TANMESE A TÜRELEMRŐL ÉS A REMÉNYRŐL – NAGYSZERŰ BEJEGYZÉS "TAROLTA LE" A FACEBOOKOT

Egy elefánt és egy kutya egyidejűleg lett vemhes. Három hónappal később a kutya hat kiskutyát szült. Hat hónappal később a kutya ismét vemhes volt, és kilenc hónapon át további tucat kölyköt szült. Ez ment egy ideig...

A tizenharmadik hónapban a kutya felkereste az elefántot és megkérdezte: "Biztos, hogy vemhes vagy? Ugyan-azon a napon lettünk várandósok. Háromszor fialtam egy tucat kölyökkutyát, akik mára már nagy kutyákká nőttek, de te még mindig nem ellettél meg. Mi folyik itt?"

Az elefánt így válaszolt: "Van valami, amit szeretném, ha megértenél. Én nem kölyökkutyát, hanem elefántot hordok a szívem alatt. Két éven belül csak egyet hozok világra. De amikor a borjam kipottyan, abba még a föld is beleremeg. Amikor keresztül megy az úton, az emberek megállnak és csodálattal figyelik. Nem véletlen hordozom ily sokáig, figyelemre méltó lesz, hatalmas és nagyszerű."

Ne veszítsd el a hited, ha azt látod, hogy mások imái hamarabb meghallgattatnak és rekord idő alatt teljesítenek valamit.

Ne irigyeld mások sikereit. Ha még nem értél célba, ne ess kétségbe. Mondd magadnak: "Közeledik az én időm, és amikor végre a földre hull kitaratásom gyümölcse, a világ is beleremeg, s a csodájára jár majd mindenki!"

Ne hasonlítgasd az általad járt utat a máséhoz! Sosincs két egyforma út, sosincs két egyforma talp mi járja...

/Angol nyelvről fordítva, a szerző ismeretlen/

Mozi novemberben:

-November 6. Néma forradalom

-November 13. Áttörés

-November 20. Emberek és Istenek

-November 27. A két korona

Kezdési idő: 18.00

Szeretettel várunk mindenkit!

Novemberi programok:

- Szerdánként vetítés
- November 8. Olvasókör
- November 16. Ministránsok kirándulása
- November 29. Felnőtt katekézis

Séta Jézussal

Azt hiszem egyetért velem a kedves olvasó, hogy hazánk nagyon szép vidékén élünk. A Balaton közelsége a Somogyi-dombság lankái, a rengeteg zöld, ami körülvesz minket nemcsak a szemnek, de a léleknek is hasznára válik. Rohanó világunkban amikor mindenki másra vágyik, mint ami megadatott, néha ráeszmélünk azokra a dolgokra, amik évezredek óta a közelünkben vannak, történelmünk, magyarságtudatunk részei.

A sétakörben, Lóránt atyának köszönhetően szűkebb környezetünk kincseit fedezhetjük fel. Októberi sétánk alkalmával is így jártunk! Kissé döcögösen indult a nap. Miután sikerült a maroknyi kis csapatot összetrombitálni (telefonálni), elindultunk Balatonszemesre. Tudtuk, hogy hova megyünk. Tudtuk? Most azt kell írnom, hogy nem is sejtettük! A település központjában álló magtárépületből kialakított időszaki kiállítást számunkra kinyitották. Az ódon falak között, meg-elevenedett a múlt egy darabja. A Pálosokról, pontosabban a Pálos rendről, életükről, történelmükről olvashattunk. A Pálos rend alapítása Boldog Özséb nevéhez fűződik, aki a Pilisben élt remeteként. Látomásában szélvihar támadt, ám a fák nem mozdultak. Lángnyelveket látott szertesét, melyek egyetlen nagy lánggá egyesültek. Rájött, hogy neki kell összegyűjtenie a szétszórt remeteket. Így épített a mai Kesztyöc település közelében a Szent Kereszt tiszteletére monostort és templomot. Az új rend védőszentjévé Remete Szent Pált választotta.

A történelem viharai a pálos rendet is megtépázták. A pálosok fehér barátok voltak, akik életükkel szolgálták az Istent, az embereket, a nemzetet. A szellemi táplálkozás után elindultunk a Pálosok balatonszemesi kolostorához. A csodálatos napsütésben útravalót kap-

tunk, hogy csendben elmélkedjünk a Rózsafüzér, és az Evangélium sorairól.

Gyaloglás közben az őszi erdő színeiben gyönyörködve, a mindennapok gondjaitól kiszakadva a remeteséget tapasztalhattuk meg. A csend a nyugalom körülölelt bennünket, a lélek lecsendesedett. A hajdani Pálos kolostor helyét az erdő mélyén kereszt jelezte. Megérkeztünk. Képzletünkre hagyatkozva igyekeztünk kitálcálni, hogy is nézhetett ki a kolostor. A kereszt köré helyezkedtünk el. Rövid pihenés, táplálkozás, beszélgetést követően a Pálosok mindennapjairól hallgattunk beszámolót.

Közösen elmondtunk egy tizedet a Rózsafüzérből, énekeltünk. Az erdei tisztásról messze hangzott énekünk, miközben a felettünk lévő fákról peregetek a levelek és a hatalmas lombokat borzolta a lágy őszi szellő.

A beszámolómat mivel is tudnám méltóbban befejezni, mint a pálosok imájával, melyben összeölelkezik nemzetünk története a pálosok hitével, lelkiségével:

A pálosok napi imája

Mindenható, örök Isten, mindenek fölött akarunk szeretni, téged akarunk szolgálni minden embertársunkban. Hálát adunk az elmúlt évszázadok szenvedéseiért, üldözéseiért és névtelen áldozataiért, melyeket kegyesen fogadtál szent őseinktől a lelkekért. Köszönjük, hogy korunkban bennünket választottál ki tanúságtételre, s kérünk, növeld a minden áldozatra kész választottaid fehér seregét. Szent pálos hivatásunkhoz te adj rendíthetetlen hűséget. Adj erőt, hogy keressük az egyszerűséget és igénytelenséget és ne engedd, hogy a kényelem és anyagiasság elsekélyesítsen bennünket.

Add, hogy életünk imádság és apostolkodás legyen, az irántad való szeretetből pedig tudjunk mindig tiszták és alázatosak lenni. Krisztus mi Urunk Jézus által. Amen.

Vetítő Kata

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520